

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2017, č. j. KRPH-17734-10/ČJ-2017-050022, ve věci zajištění za účelem správního vyhoštění, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 4. 2017, č. j. 32 A 1/2017 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2017, č. j. KRPH-17734-10/ČJ-2017-050022, jímž došlo k zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení jeho osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalované bylo odůvodněno zejména tím, že žalobce opakovaně předložil pozměněný doklad totožnosti a výslovně vyjádřil vůli v České republice zůstat a neopustit ji, přestože mu bylo pravomocným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění. Žalovaná odmítla možnost uložit stěžovateli namísto zajištění některé ze zvláštních opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle ní by se tato (pro žalobce mírnější) opatření mívěla účinkem, protože důvěryhodnost žalobce je oslabena a jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat, z území nevycestuje a tím zmaří výkon úředního rozhodnutí.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou, v níž namítal, že žalovaná neprovedla dostatečné hodnocení možnosti uložit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že se dobrovolně dostavil na příslušné oddělení policie s úmyslem řešit svoji pobytovou situaci a poskytnout policii potřebnou součinnost.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Rozhodnutí žalované hodnotil jako přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné – a to poukazem na imigrační historii žalobce; tím, že žalobce nenabídl finanční záruku; a na základě jeho jednání ho nelze považovat za důvěryhodnou osobu. Také v této souvislosti krajský soud žalobci vytkl používání pozměněného dokladu totožnosti. Podle krajského soudu se žalobce na policii dostavil „dobrovolně“ jen proto, že pozbyl legálnosti pobytu na území České republiky z důvodu nepřiznání odkladného účinku žaloby ve věci mezinárodní ochrany a toto území ve stanovené době neopustil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel prakticky opakuje a dále rozvádí námitku, vyjádřenou již v žalobě, totiž, že se žalovaná nedostatečně a nesprávně zabývala hodnocením možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců namísto zajištění stěžovatele.

[7] Stěžovatel konkrétně namítá, že krajský soud nevěnoval pozornost tomu, že se stěžovatel dostavil na pracoviště žalované sám a dobrovolně. Tím dal najevo, že se před žalovanou nehodlá skrývat a hodlá spolupracovat při řešení své pobytové situace. Krajský soud i žalovaná při posouzení možnosti využití zvláštních opatření vycházely pouze z té skutečnosti, že stěžovatel nevycestoval v době po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a nijak se nezabývaly specifickými okolnostmi jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované.

[8] Podle stěžovatele je nepřesný i odkaz krajského soudu na údajné opakované využití pozměněného cestovního dokladu, neboť stěžovateli bylo rovněž i pro jeho předchozí použití pozměněného cestovního dokladu v roce 2012 uloženo správní vyhoštění. Před svým nynějším zajištěním se stěžovatel prokázal totožným cestovním dokladem, který měl v držení, a to na výzvu žalované, nelze mu tedy přisuzovat, že by snad jakkoliv hodlal skrývat svoji totožnost nebo mařit správní vyhoštění, a to i s ohledem na to, že se jasně identifikoval jako osoba v minulosti žádající o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel tak byl cizincem, který byl správním orgánům dobře znám, a tím i snadno identifikovatelný.

pokračování

[9] Stěžovatel nakonec poukázal na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016 (správně ze dne 28. 4. 2017 – pozn. Nejvyššího správního soudu), č. j. 5 Azs 20/2016 – 48, jímž soud podle stěžovatele (po předložení věci rozšířenému senátu) výslovně odmítl dosud uplatňovanou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření. Soud v odkazovaném judikátu shledal rozpor tohoto názoru a správní praxe se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Podle stěžovatele rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění stěžovatele. Bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že stěžovatel bude mařit výkon správního vyhoštění a nebude spolupracovat s žalovanou, je pak rozhodnutí o jeho zajištění nepřezkoumatelné, či přinejmenším nesprávné, neboť v případě stěžovatele je zřejmé, že stěžovatel dostatečně spolupracoval s žalovanou, nehodlal se skrývat a mařit výkon správního vyhoštění, přičemž zvláštní opatření bylo bezesporu možné i realizovat.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 18. 5. 2017 navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Podle ní byly splněny důvody pro zajištění stěžovatele. V této souvislosti žalovaná zdůraznila, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného pobytového titulu, prokazoval se průkazem totožnosti, který si pozměnil výměnou fotografie a mařil výkon úředního rozhodnutí, neboť je veden v evidenci nežádoucích osob na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná také upozornila, že při rozhodnutí o zajištění přihlédla k tomu, že stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2012 ilegálně (v úkrytu nákladního automobilu a bez cestovního dokladu).

[11] Žalovaná také kriticky poukázala na opakované neúspěšné žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany (Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost stěžovatele ve věci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany usnesením ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 222/2014 – 70). Řízení o druhé žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany bylo příslušným správním orgánem z důvodu nepřípustnosti zastaveno a žalobě stěžovatele proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové nepřiznal odkladný účinek (viz usnesení ze dne 19. 1. 2017, č. j. 29 Az 59/2016 – 18, toto usnesení nabylo právní moci dne 20. 1. 2017). Podle žalované toto chování stěžovatele také zakládá důvod se domnívat, že by mařil výkon správního vyhoštění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že napadený rozsudek vykazuje vadu v části týkající se poučení o opravném prostředku, neboť je zde pouze uvedeno „*poučení: (nové s kasační stížností)*“. Napadený rozsudek krajského soudu je tak v rozporu s § 54 odst. 2 věta první s. ř. s., podle kterého „*rozsudek musí být písemně vyhotoven, musí obsahovat označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o opravném prostředku a den a místo vyblášení*“ (podtržení přidáno). Nejvyšší správní soud však s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem tohoto případu neshledal tuto vadu za natolik závažnou, aby odůvodňovala zrušení napadeného rozsudku. Stěžovatel totiž kasační stížnost v zákonné lhůtě dvou týdnů od doručení rozsudku krajského soudu (srov. § 106 odst. 2 s. ř. s.)

u Nejvyššího správního soudu podal, a to navzdory tomu, že nebyl o tomto svém právu a možnostech jeho uplatnění v napadeném rozsudku náležitým způsobem poučen. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatel nebyl na základě uvedeného pochybení krajského soudu zkrácen na svých procesních právech.

[14] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, přičemž neshledal žádné další vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jádrem sporu je posouzení otázky, zda byly splněny zákonné podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a zda namísto zajištění neměla být aplikována mírnější opatření (tedy zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců).

[17] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je „*policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*“

[18] Zákon o pobytu cizinců v § 123b upravuje tři typy tzv. zvláštních opatření: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (tzv. finanční záruka) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; tyto peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území České republiky, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policíí stanovené.

[19] Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice „*nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se, nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.*“

[20] Stěžovatel nepřímo poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, podle něhož „*důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“ Jakkoli se toto rozhodnutí netýkalo důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které bylo aplikováno v případě stěžovatele, lze jej použít jako interpretační vodítko i nyní.

pokračování

[21] Z výše citovaných ustanovení i rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správního soudu je zřejmé, že správní orgány nemohou uplatňovat institut zajištění bez rozmyslu a mechanicky. Zajištění totiž představuje citelný zásah do svobod cizince; správní orgány tedy musejí zkoumat a zohlednit při svém rozhodování relevantní aspekty, jak jsou vytýčeny v rozhodnutí citovaném v předchozím odstavci. Musejí tedy pečlivě posuzovat, zda jsou splněny podmínky stanovené v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda nelze dosáhnout stejného účelu (tedy realizace vyhoštění) použitím mírnějších, tedy zvláštních opatření podle § 123b tohoto zákona. Správní orgány jsou také povinny své závěry řádně odůvodnit.

[22] V nyní posuzovaném případě má však Nejvyšší správní soud za to, že podmínky pro aplikaci institutu zajištění splněny byly a správní orgány v zásadě postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců i výše citovanou judikaturou.

[23] Argumenty stěžovatele v rovině skutkové na podporu opačného stanoviska lze shrnout následovně: (a) stěžovatel se dobrovolně dostavil na policii (viz odstavec [7]) a (b) stěžovatel se nechtěl skrývat a prokázal se na výzvu správního orgánu prostě jen průkazem, který měl k dispozici (viz odstavec [8]).

[24] Co se týče argumentu ohledně „dobrovolnosti“, Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčuje. Ze správního spisu i z vyjádření žalované vyplývá, že stěžovatel měl zájem na tom, aby se pokusil vyřešit otázku svého pobytu, eventuálně aby našel cestu, jak jej legalizovat. Měl tedy dobrý důvod (či „negativní motivaci“) se na policii dostavit. Za těchto okolností proto nelze hovořit o „dobrovolnosti“ v tom smyslu, že by stěžovatel byl ochoten respektovat fakt, že na území České republiky pobývá neoprávněně (bez jakéhokoliv platného pobytového oprávnění) a v důsledku této skutečnosti musí Českou republiku opustit, a proto se za tím účelem dostavil na pracoviště Policie České republiky. To, že se stěžovatel ze své vůle dostavil na příslušné pracoviště k řešení své pobytové situace, nesevčí samo o sobě o jeho ochotě respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel není osobou, u které by sám fakt, že se dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu, dokázal rozptýlit důvodnou domněnku, že nebude mařit či ohrožovat výkon správního vyhoštění [k tomu dále viz níže; v této otázce srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 – 29 (odst. 21) nebo rozsudek téhož soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 10/2017 – 19]. Stěžovatel ostatně při výslechu na otázku „*Chcete vycestovat z území ČR?*“ výslovně odpověděl takto: „*Chci zůstat v České republice, zpět do Turecka odjet nechci. V České republice se mi líbí.*“ Z vyjádření stěžovatele tedy bez dalšího neplyne, že si byl vědom své povinnosti území České republiky opustit a byl na takovou variantu připraven.

[25] Co se týče argumentu ohledně jaksi „bezděčného“ použití pozměněného průkazu totožnosti, ze správního spisu (viz protokol o výslechu stěžovatele ze dne 22. 2. 2017, jehož kopie je ve spise založena na č. l. 5) plyne, že stěžovatel nejprve (za přítomnosti tlumočníka) výslovně uvedl, že tento průkaz je pravý (stěžovatel doslovně uvedl „*průkaz, který jsem vám předložil, je skutečně můj a je pravý*“). Na základě dalšího dokazování se však ukázalo, že jde o průkaz pozměněný (viz listiny založené ve správním spise na č. l. 45 až 51), dokonce již jednou zneužitý dříve, a to v řízení o první žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v roce 2012. Již tehdy stěžovatel uváděl, že jeho občanský průkaz z Turecké republiky je pravým, nefalšovaným a oficiálním dokladem (viz protokol o vyjádření stěžovatele ze dne 26. 7. 2012, ve spisovém materiálu žalované založený na č. l. 92 až 94). Následné odborné zkoumání ovšem prokázalo, že jde o průkaz pozměněný, neboť na něm došlo k výměně fotografie jeho držitele (viz odborné vyjádření na č. l. 95 a násl.). Je evidentní, že pokud by stěžovatel měl zájem na tom prokazovat se platným cestovním dokladem, resp. platným dokladem totožnosti, jistě bylo v jeho dispozici si takový doklad opatřit, což zjevně za celou dobu svého pobytu v České

republiky neučinil. Stěžovatel si byl velmi dobře vědom (min. od roku 2012), že disponuje toliko pozměněným dokladem, přesto jej však dne 21. 2. 2017 příslušníkům Policie České republiky znovu předložil. Stěžovatel též vědomě uváděl při výslechu nepravdivé skutečnosti, když tvrdil, že jím předložený průkaz totožnosti je pravý.

[26] Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na svou předcházející judikaturu, konkrétně na rozsudek ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, kde se uvádí následující: „*Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I kdyby by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neobroží výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že "nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování" ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců“ (zvýraznění přidáno, k tomu dále srov. např. rozsudek téhož soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 – 64).*

[27] Žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečně podrobně popsala, z jakých úvah vyšla při rozhodování o zajištění stěžovatele a vypořádala se i s argumenty stěžovatele, které jsou naznačeny výše. Žalovaná svoje rozhodnutí konkrétně zdůvodnila a v dané věci nedošlo k paušálnímu uplatnění institutu zajištění, jak tvrdí stěžovatel.

[28] Z výše popsaného chování stěžovatele nepochybně vyplývá, že stěžovatel byl osobou, u které bylo zcela důvodné předpokládat, že mírnější opatření (tj. zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců) nemohou být dostatečně účinná. Stěžovatel se k útvaru Policie České republiky dostavil pod tlakem vnějších okolností, kdy mu jiný postup již nezbyval, neboť nepřiznáním odkladného účinku žaloby ve věci jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany pozbyl poslední možnost v České republice nadále legálně setrvat. Žalobce se dále opakovaně prokázal pozměněným dokladem a uváděl před správními orgány nepravdivá tvrzení, čímž důvěryhodnost své osoby a svého počínání významným způsobem snížil. Žalobce je cizincem, který do České republiky přicestoval ilegálně, i tento fakt je přitom pro posouzení důvodnosti aplikace institutu zajištění podstatný. Nejvyšší správní soud proto opakuje, že je přesvědčen, že žalovaná v daném případě požadavkům vyplývajícím z výše citované judikatury dostála.

[29] Nakonec argument stěžovatele ohledně citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (č. j. 5 Azs 20/2016 – 38) není relevantní. V daném případě soud rozhodoval o případu se zcela jiným skutkovým základem: šlo o cizinku, které sice také bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, ale další okolnosti jsou veskrze odlišné od případu stěžovatele. Dotčená cizinka se totiž prokazatelně nedozvěděla o rozhodnutí o správním vyhoštění, prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia jí nesprávně vyřídili „zprostředkovatelé“, a proto se na území České republiky ocitla bez víza, resp. jiného oprávnění k pobytu; a rozhodnutí o správním vyhoštění této cizinky nabylo právní moci, neboť se její advokát mylně domníval, že se již na území České republiky nenachází, a proto nepodal odvolání.

pokračování

Je také důležité, že v tehdejší případě měla dotčená cizinka na území České republiky partnera, který spolu s ní nabízel složení finanční záruky, což správní orgány bezdůvodně opomenuly. Naopak v případě stěžovatele jde o cizince, který přicestoval do České republiky ilegálně, pobýval zde jen v souvislosti s neúspěšným opakovaným řízením o udělení mezinárodní ochrany a první rozhodnutí o správním vyhoštění mu bylo známo. Stěžovatel také žalované nenabídl složení finanční záruky. Žalovaná zcela správně shledala, že vazby stěžovatele na území České republiky nejsou významně rozvinuté, stěžovatel toto ostatně ani nijak nerozporoval.

[30] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek ani rozhodnutí žalované nevykazují stěžovatelem vytýkané vady.

[31] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud považuje za vhodné korigovat odůvodnění rozhodnutí žalované, která přičetla stěžovateli k tíži opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu. Podle názoru soudu tato část odůvodnění neobstojí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 222/2014 – 70 vyplývá, že stěžovatel žádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodů, které – byť se ukázaly jako nedostatečné – nejsou zjevně bezdůvodné. Stěžovatel konkrétně poukazoval na svoji kurdeckou národnost a příslušnost k politické straně BDP a na pronásledování Kurdů a příslušníků uvedené politické strany ze strany turecké vlády. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že pokud (vedle jiných okolností) stěžovatel opakovaně podává žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv mu tyto byly zamítnuty, dopouští se tímto jednáním „maření výkonu úředního rozhodnutí“. V tomto ohledu nelze žalované přisvědčit. Uvedená vada však není natolik závažná, aby vedla ke zrušení rozhodnutí žalované ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť toto dílčí pochybení v odůvodnění nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí žalované jako celku a na správnost jejího postupu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] S ohledem na shora popsané důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou způsobilé zpochybnit závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. ji zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[34] Usnesením ze dne 28. 3. 2017, č. j. 32 A 1/2017 – 20, ustanovil krajský soud stěžovateli zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. S ohledem na ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. zastupuje krajským soudem ustanovený zástupce, jde-li o advokáta, účastníka řízení i v řízení o kasační stížnosti, přičemž stejně jako v řízení o žalobě platí i v řízení o kasační stížnosti náklady tohoto zastoupení stát. Odměna ustanovenému zástupci náleží za poskytnutí jednoho úkonu právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), spočívajícího v sepsu a podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce tak činí 3100 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného

zástupce, je tato stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 300 Kč. Ustanovenému zástupci tedy náleží za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti částka 3400 Kč, zvýšená o částku daně z přidané hodnoty ve výši 714 Kč (viz § 14a odst. 1 advokátního tarifu), celkem tedy 4114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu